

Írta: H. David Burton püspök
elnöklő püspök

A megszentelő jóléti munka

Az egymással való törődés, a „szegények iránti kedvesség” munkája megszentelő munka, amelyet az Atya parancsolt meg.

Jó reggelt fivérek és nőtestvérek! 1897-ben az ifjú David O. McKay szórólappal a kezében állt egy ajtó előtt. Sokadszor tette ezt, mivel misszionárius volt a skóciai Stirlingben. Ezen a napon azonban egy elgyötört asszony nyitotta ki az ajtót és állt előtte. Ruhája szegényes volt, arca beesett, haja fésületlen.

Elvette a szórólapot, melyet McKay elder felajánlott, majd három feledhetetlen szót mondott neki: „Vehetek ezen kenyeret?”

Ez a találkozás tartós hatással volt az ifjú misszionáriusra. Később azt írta: „Ebben a pillanatban mélyebben megértettem, hogy Krisztus egyháza az ember evilági megszabadításával is törődik, és kell is törődnie. Amikor elléptem attól az ajtótól, éreztem, hogy ez az [asszony], akinek... szívében keserűség van az emberek és Isten iránt, nincs abban a helyzetben, hogy befogadhatná az evangélium üzenetét. Evilági segítségre volt szüksége, és Stirlingben tudtommal nem volt olyan szervezet, amely ezt megadhatta volna neki.”¹

Néhány évtizeddel később a nagy gazdasági válság terheit nyögte a világ. Ebben az időszakban, 1936. április

6-án jelentette be Heber J. Grant elnök, valamint tanácsosai, J. Reuben Clark és David O. McKay azt, ami később az egyház jóléti programjaként vált ismertté. Érdekes módon, két héttel később kinevezték az első elnököt, Melvin J. Ballard eldert, és az első ügyvezető igazgatót, Harold B. Leet.

Nem mindennapi vállalkozás volt ez. Bár az Úr figyelemre méltó lelkeket nevelt fel ennek igazgatására, J. Reuben Clark elnök világosan megmondta, hogy „a Szentlélek által Grant elnöknek adott kinyilatkoztatás eredményeként került sor a [jóléti] rendszer felállítására, és azóta is az érte felelős fivéreknek adott hasonló kinyilatkoztatások viszik tovább”².

Az egyház vezetői éppen olyan szilárdan el voltak kötelezve az emberi szenvedés enyhítése mellett, amennyire ez visszavonhatatlan volt. Grant elnök olyan rendszert akart, „amely kinyújtja kezét és gondoskodik a népről, nem számít, mibe kerül”. Azt mondta, még odáig is elmenne, hogy „berekesztené a hitoktatást, egy időre leállítaná a misszionáriusi munkát, akár még a templomokat is bezárná, de nem engedí meg, hogy éhen maradjanak az emberek”³.

Gordon B. Hinckley elnök mellett voltam a nicaraguai Managuában, amikor 1 300 egyháztagnak beszéltem, akik túlélték a 19 ezernél több életet követelő, pusztító orkánt. „Amíg az egyháznak vannak anyagi forrásai – mondta –, nem engedjük, hogy étel, ruházat vagy fedél nélkül maradjatok. Minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy oly módon segítsünk, ahogyan az Úr előírta, hogy így kell tenni.”⁴

Az ihletett evangéliumközpontú vállalkozás egyik ismertetőjegye az, hogy hangsúlyt fektet a személyes felelősségvállalásra és az önellátásra. Marion G. Romney elnök azt mondta erről: „Sok programot állítottak fel jó szándékú emberek a szűkölködők megsegítésére. E programok nagy része azonban azt a rövidtávú célt tűzte ki, hogy »segítsünk az embereken«, nem pedig azt, hogy »segítsünk nekik, hogy segítsenek magukon.«”⁵

Az önellátás az előrelátó életmód és a gazdasági önfegyelem gyakorlásának eredménye. Az egyház kezdettől fogva azt tanította, hogy – amilyen mértékben ez lehetséges – a családoknak kell felelősséget vállalniuk saját evilági jólétükért. Minden nemzedéknek újra és újra meg kell tanulnia az önellátás alapvető tanítételeit: kerüljük az adósságot, legyünk takarékosak, készüljünk fel az ínséges időkre, hallgassuk meg és kövessük azt, amit az élő szószólók mondanak, legyünk annyira fegyelmezettek, hogy különbséget tudjunk tenni a szükségletek és az igények között, és éljünk is e szerint.

A szegényekkel és szűkölködőkkel való törődés munkája mögött meghúzódó célok, ígéretek és tanítételek messze túlmutatnak a halandóság határain. Ez a szent munka nem csak a szenvedőknek és a szűkölködőknek válik javára, és nem csak őket áldja

meg. Isten fiaiként és leányaiként nem örökölhettek az örök élet teljességét, ha nem törődünk teljes mértékben egymással, míg e földön vagyunk. Az áldozathozatal jótékony gyakorlata által tanuljuk meg az áldozathozatal és a felajánlás celesztialis tantételeit, és azáltal, hogy másoknak adunk magunkból.⁶

A nagy Benjámín király azt tanította, hogy részben azért adunk javainkból a szegényeknek és nyújtunk számukra enyhülést adó szolgálatot, hogy napról napra megtarthassuk bűneink bocsánatát és ártatlanul járhasunk Isten előtt.⁷

A világ megalapítása óta a jószívűség aranyszálaiból szövődik az igazlelkű társadalmak szövete. Békés világra és virágzó közösségekre vágyunk. Kedves és erényes társadalmakért imádkozunk, ahol hátat fordítanak a gonoszságnak, ahol jóság és igazságosság uralkodik. Nem számít, hány templomot építünk, nem számít, mennyire nő meg az egyháztagságunk, nem számít, milyen pozitívan ítél meg bennünket a világ – ha kudarcot vallunk ebben a nagy és lényegi parancsolatban, mely szerint „segítsd a gyengéket, emeld fel a lecsüggesztett kezeket, és erősítsd meg az ellankadt térdeket”⁸, vagy ha elfordítjuk szívünket a szenvedőktől és a gyászolóktól, akkor kárhozzatás alá kerülünk, nem tudunk kedvére tenni az Úrnak,⁹ és örökre távol lesz

tőlünk szívünk ujjongó reménysége.

Világszerte közel 28 000 püspök keresi a szegényeket, hogy gondoskodjon a szükségleteikről. Minden püspököt papsági és segédszervezeti vezetőkből álló egyházközségi tanács segít, ahol ott van egy odaadó segítőegyleti elnök is. Ők képesek rá, hogy „az idegen segítségére siessenek; ... olajat és bort öntsenek a gyötrődők megtört szívére; ...felszárítsák az árvák könnyeit, és megörvendeztessék az özvegyek szívét”¹⁰.

Az egyház tagjainak és vezetőinek szívére világszerte pozitív hatással bír, és irányítja őket a felebaráti szeretet és törődés tana és isteni lelkülete.

Egy dél-amerikai papsági vezető igencsak aggasztott az, hogy kis cövekének tagjai éheznek és nélkülöznek. Nem volt hajlandó elnézni, hogy éhségtől szenvedjenek a gyermekek, ezért keresett egy üres földdarabot, és megszervezte, hogy a papság művelje meg és ültesse be azt. Találtak egy öreg lovat, utána kötöttek egy kezdetleges ekét, és művelni kezdték a földet. De mielőtt végezhetek volna, beütött a tragédia: elpusztult a ló.

A papsági testvérek nem hagyták annyiban, hogy éhezzenek a testvéreik, ezért saját hátukra erősítették a régi ekét, és ők húzták át a környéken talajon. Szó szerint magukra vették testvéreik szenvedéseinek és terheinek igáját.¹¹

Saját családom történetében is van egy olyan esemény, amely jól példázza a szűkölködőkkel való törődés iránti elkötelezettséget. Sokan hallottak a Willie és Martin kézikocsis társaságokról, és arról, hogy miként szenvedtek és haltak meg ezek a hithű pionírok a tél hidegében, legyengülve a nyugat felé vezető útukon. Robert Taylor Burton, egyik ükapám, azok között volt, akiket Brigham Young megkért, hogy lovagoljanak ki és mentsek meg ezeket a drága, elszánt szenteket.

Ükapám azt írta erről az időszakról naplójában: „Mély a hó, és nagy a hideg. [...] Olyan hideg van, hogy mozdulni sem tudunk. A hőmérő 24 fokkal fagypontra alatta van..., olyan hideg van, hogy nem lehet továbbmenni.”¹²

A megrekedt szentek között életmentő készleteket osztottak szét, „ennek ellenére, bár [a megmentők] minden [tőlük] telhetőt megtet[tek], sokakat az út mentén temet[tek] el”¹³.

Miközben a megmentett szentek

Jamaica, St. Catherine

útjuk során az Echo Canyonon [Visszhang-szurdok] haladtak át, jó néhány szekér félreállt, hogy segédkezzenek egy kisleány születésénél. Robert észrevette, hogy a kismamának nincs elegendő ruhája ahhoz, hogy melegen tartsa újszülöttjét. A fagy ellenére „levette házi szövésű ingét, és az édesanyának adta, hogy takarja be a csecsemőt”¹⁴. A gyermek, születésének helyére és körülményeire utalva az Echo nevet kapta – Echo Squires.

Később Robert elhívást kapott az egyház Elnöklő Püspökségében való szolgálatra, ahol több mint három évtizeden át szolgált. 86 évesen Robert Taylor Burton megbetegedett. Ágyához gyűjtötte a családját, hogy végső áldását adja rájuk. Utolsó szavai között ott volt ez az egyszerű de mélyreható tanács: „Legyetek kedvesek a szegényekhez!”¹⁵

Testvérek, tisztelettel hajtunk fejet a találekony lelki óriások előtt, akiket az Úr nevelt fel azon intézmény megszervezésére és irányítására, amely kinyújtja kezét egyháza szűkölködő tagjai felé. Tisztelettel hajtunk fejet azok előtt, akik napjainkban számtalan alkalommal, gyakran csendesesen „kedvesek a szegényekhez”, táplálják az éhezőket, felruhazzák a mezíteleneket,

szolgálnak a betegeknek, és meglátogatják a foglyokat.

Ez az a szent munka, melyet a Szabadító elvár a tanítványaitól. Ezt a munkát szerette, amikor a földön járt. Tudom, hogy ebben a munkában fáradozva érnék tetten Őt, ha ma köztünk lenne.¹⁶

Hetvenöt évvel ezelőtt szerény kezdetekkel indult el az emberiség lelki és evilági szabadításának szentelt rendszer. Azóta nemesi rangra emelkedett, és emberek tízmillióinak életét áldotta meg szerzte a világon. A prófétai jóléti terv nem csupán érdekes lábjegyzet az egyház történelmében. A tantételek, amelyeken alapszik, elárulják, kik vagyunk mi mint nép. Ezek adják meg, kik vagyunk mi egyénekként, Szabadítónk és példaadónk, Jézus a Krisztus tanítványaiként.

Az egymással való törődés, a „szegények iránti kedvesség” munkája megszentelő munka; amelyet az Atya parancsolt meg, és isteni terve szerint megáldja, jobbá teszi és felmagasztalja gyermekeit. Kövessük a Szabadító tanácsát, amelyet annak a bizonyos törvénytudónak adott az irgalmas szamaritánus példázatában: „Eredj el, és te is a képen cselekedjél.”¹⁷ Erről

teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss (1955), 189.
2. J. Reuben Clark Jr., “Testimony of Divine Origin of Welfare Plan,” *Church News*, Aug. 8, 1951, 15; see also Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34.
4. “President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States,” *Ensign*, Feb. 1999, 74.
5. Marion G. Romney, “The Celestial Nature of Self-Reliance,” *Liahona*, Mar. 2009, 15.
6. Lásd Tan és a szövetségek 104:15–18; lásd még Tan és a szövetségek 105:2–3.
7. Lásd Móziás 4:26–27.
8. Tan és a szövetségek 81:5; lásd még Máté 22:36–40.
9. Lásd Tan és a szövetségek 104:18.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:567–68.
11. Interjú Harold C. Brownnal, a Jóléti Szolgáltatások Részlegének egykori ügyvezető igazgatójával.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, Nov. 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, in Janet Burton Seegmiller, *Be Kind to the Poor: The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, in Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, in Seegmiller, “*Be Kind to the Poor*,” 416.
16. Lásd Dieter F. Uchtdorf: Ti vagytok a kezem. *Liahona*, 2010. máj.
17. Lukács 10:37.